

ALONSO PULIDO | 'Speaker', formador i escriptor

“Al final tot sortirà bé, si no surt encara és perquè no ha arribat el final”

Pulido va néixer a Dos Hermanas (Sevilla) el 16 de març. És creador i director d'*Ahumor*, autor del llibre *Amor y Humor en la Educación*, coautor del llibre *El Mundo de los Emprendedores*, *speaker* internacional, president de la *Xarxa Mundial de Risoterapeutes...* Demà ve a Lleida a impartir una conferència a l'Hotel Senator-Comtes d'Urgell, dins de la jornada *Fornax*, on explica la seva experiència personal, per tal d'ajudar el públic (sobretot empresaris) a viure la seva feina i la seva vida canviant les prioritats per, en definitiva, ser més feliç. L'entrevista és telefònica i quan li fem notar que gairebé no li sentim la veu ens diu “es que estoy en Sevilla”, per ràpidament afegir “gràcies per comentar-m'ho, ara sé que tinc algun problema amb el mòbil i el podré resoldre”. Tal és la seua filosofia de vida: fer de les dificultats una oportunitat. www.ahumor.es

Vostè va patir una crisi personal forta.

Sí. Jo tenia empresa i vaig començar a anar al metge perquè no em trobava bé, em feia molt mal el pit. En aquell moment em pensava que tenia un problema orgànic, però poc a poc vaig entrar en una depressió que em va inhabilitar per a la meua

vida professional. Va ser greu, severa, la meua dona m'havia d'ajudar a vestir, volia acabar amb tot.

Fins que...

Fins que va caure a les meves mans un llibre de Jorge Bucay i vaig començar a fer un exercici de reconeixement interior. Vaig reeducar-me per poder canviar la meua vida. Va ser com una catarsi. Ara,

després d'11 anys fent xerrades arreu del món, li dic “la beneïda depressió”, i en aquell moment era el pitjor del món. De vegades, cal parar-se per reparar-se.

Què ofereix en les seues xerrades?

No són conferències. Són posades en comú de les experiències que ens fan a tots humans. Sota el títol *Amb Ahumor, tu bé... la teua vida i empresa millor*, els assistents formen part activa de la trobada. Fem jocs, ens divertim, generem

benestar i alhora extraïem conclusions.

El públic ha d'estar disposat a participar?

És que aquesta actitud ve sola. I amb una hora li donem el tomb als prejudicis. A l'inici em miren –jo tinc una forma *peculiar* de vestir– amb certa desconfiança. La mirada de l'assistent, quan ens acomiadem, és de complicitat: missió complerta.

Digui'm una frase que resumeixi el seu missatge.

Tu ets la persona més important del món: estima't.

A l'inici de la xerrada el públic em mira amb certa desconfiança. Al final, amb complicitat: missió complerta